

Landsbybørnene.

Af B. S. Ingemann

NYTIDS-ROMAN I FIRE DELE.

(Fortsat.)

En Aften sidst i Juli kom de temmelig sildigt tilbage til Neapel efter flere Dages Udflugt — og saa til Pestum, som var det eneste Sted, hvor begge de unge Herrer havde kedet sig, medens Sundby havde beundret de store, mærkelige Bygningsminder fra Oldtiden.

„Det var stygt!“ — sagde Magnus — „der var øde og bart. Jyllands Heder synes mig meget kønnere. Hvad rart er der ved nogle gamle Murstenspiller paa øde, svenden Mark? Det kan jeg ikke begribe, hvordan nogen kan blive saa andæggt over. Har det været smukke Afgudshuse en Gang, saa kan det have været meget rart for det Hedningepak, der den Gang har levet; men vi er jo kristne Folk. Vi maatte sagtens kunne bygge nogle nye og meget smukkere Kirker for den rigtige vor Herre, og hvor man i det mindste havde Tag over Hovedet!“

Ferdinand nikkede bifaldende; men Sundby tav. Han havde opgivet at ville meddele dem sin egen Begejstring for Hedenoldets Storhed.

Da de nu, paa Vejen til deres Hotel i Neapel, kom forbi St. Carlo-Theatret, saa de den store Bygning opløst.

„Jeg er ked af at kede mig i Dag!“ — raabte Ferdinand og sprang af Vognen. — „Noget Morsomt maa her dog vel være, siden her er saa lyst og holder saa mange Vogne.“

Sundby lod holde og steg ud. Han overtalte ogsaa Magnus til at gøre Ferdinand Selskab. Uden at se paa Plakaten, tog de Billetter til en Loge. Da de traadte ind, hørte de hele Huset genlyde af Bravoraab og bedøvende Bifaldslarm.

„Her er altsaa noget, der gør Furor!“ — sagde Sundby — „det traf jo heldigt!“

De stod nu pludselig alle tre, slagne af Forbavselse, idet de saa en ung Herre, i en glinsende sort Kjole, med en Mængde Baand i Knaphullet og en Fløjte i Haanden, staa alene paa Skuepladsen og bøjede sig dybt for det larmende Publikum, der havde fremkaldt ham og skreg: „Da capo!“

„Anton Knudsen!“ — hviskede Ferdinand.

„Ja, min Sjæl!“ — udbrød Stamherren temmelig højt — „og sel decoreret!“ — saa er han dog alligevel Ridder af Dromedaren og den store Bjørn!“

„Og se!“ — tilføjede Ferdinand — „han har jo ogsaa det røde Baand med det hvide Kors fra Anden-April-Slaget!“

„Nu ja!“ — hviskede Sundby — „det er Baandet til hans Medaille for ædel Daad — den fik han en Gang for det Menneske, han reddede — den har han Ret til at bære! — men ti stille, og lad os høre! nu begynder han. Det er jo glædeligt, at vor kære Anton gør Lykke!“

De hørte nu Anton foredrage det simple Tema til den neapolitanske Sang!

*Chi dice mal d'amore,
Dice una falsità!*

(c: Den, der taler ilde om Kærlighed, siger en Usandhed!)

Der var saa stille i Skuespilhuset, saa man kunde have hørt en Knappen falde. Udtrykket i hans Spil, som i hans Ansigt, var ømt, naturligt og skønt; men nu blev Stilheden i Huset snart afbrudt af Bifaldsraab, idet han med de heftigste og uroligste Miner og med en grænseløs Lidenskabelighed udførte en Række af Variationer over dette Tema, hvori han syntes at have overtruffet alle de nyeste italienske Komponisters Overdrivelser og Kunstlerier. Han syntes nær ved at udsande Livet under de vilde og yderst vanskelige Løb, og da han endelig tog Fløjten fra Læberne og bukkede dybt, under de stormende Bifaldsraab, fløj der Kranse op til ham paa Teatret, Damerne viftede med deres Tørklæder i de fornemste Loger, og hele Skuepladsen overøstes med en Regn af Blomster og Buketter.

Den Maade, hvorpaa Anton modtog denne Hyldest, og det Smil, hvor med han tilkendegav sin Taknemmelighed, syntes dog Sundby langt fra at røbe nogen sand, inderlig Glæde; men der var et Udtryk af aandelig Beruselse og ærgerrig Svimmelhed i Virtuosen af alle beundrede Ansigt, som gjorde en smertelig Virkning paa den alvorlige Sundby. Han vendte sit Ansigt bort. Han følte sine Kinder brændte, ligesom af Undseelse paa den ædle Naturs Vegne, han her saa hildet af en bedragerisk Lykke. Han drog et dybt Suk og satte sig hen i en Krog af Logen, uden mere at ville kaste et Blik paa Scenen.

Anto afløstes nu af Spontani, som med meget Bifald udførte en Bravour-Aria. Det var den, hvormed han alle Vegne gjorde Lykke, den samme, som Anton havde komponeret for hans Stemme og hele Foredragsmaade i København, men som den gamle Professor havde troet var Parodi.

Endelig fremtraadte Anton igen med en Dame ved Haanden, i hvem Ferdinand og Magnus straks genkendte den smukke Fiorobella. De blev modtaget med Bifaldsraab, og den Duet, de, som Concertens Slutningsnummer, sang sammen, vandt ligeledes et stormende Bifald, der ledsagedes af en Kranse- og Buket-Regn. Selv Sundby var traadt frem af sin Krog og havde klappet.

Da Dækket rullede ned, gæbede Magnus lydelig; men Ferdinand var blussende rød af Begejstring over den skønne Fiorobella. „Hun er dog mageløs dejlig!“ — udbrød han — „Skade, at hun kun er en Aktrice!“ — „Den Skade er dog ikke saa stor!“ — svarede Sundby. — „Hun er en udmærket Kunstnerinde i sit Fag. Det er der ingen Tvivl om. Det sætter hende, efter min Rangforordning, i en langt højere Klasse, end Komtesser uden Talent; men koket er hun paa en næsten uimodstaelig Maade!“ —

Sundby tav pludselig; han havde grebet sig selv i

et altfor stort Velbehag i det gratiøse Koketteri, han vilde dadle.

„B kør er hun! det er vist og sandt!“ — sagde Magnus — „men hendes Triller gaar for højt for mine Nerver; jeg har faaet en Hovedpine.“

„Aa! Pokker heller, Dogge! bilder du dig ind, du er nervøs, som en pæn Dame?“ — sagde Ferdinand. — „Hendes Sang forstaar jeg mig ikke paa; men hendes Øjne kan jeg ikke se paa, uden at alting løber rundt med mig.“

Da Sundby med de unge Grever forlod Skuespilhuset, kastede han et Blik paa Plakaten og saa Anton der benævnet; Professor Antonio Canuti fra Danmark, kongelig-kejserslig Kammermusikus, første Tenorist og Fløjtenist ved en hel Del Hoffer, der alle var nævnte, Ridder af den kongelig danske Dyd og mange andre kongelige og fyrstelige Ordener, samt Komponist af alle de foredragne Musiknummere og mange andre verdensberømte Værker. Spontani Navn stod under denne skrydende Plakat, Sundby trak paa Skuldrene og drog sine unge Venner hastig bort med sig, inden nogen af dem havde stave sig til Meningen paa den store, ildrøde Plakat. Da de traadte ud paa Pladsen udenfor St. Carlo, hørte de Larm og Vivat-Raab. En Vogn, man havde spændt Hestene fra, blev under skrigende Jubel trukket af en Mængde Mennesker, der dog mest saa ud som Lazzaroner og smudsige Lastdragere. „Leve Signor Antonio! Leve Signora Fiorobella! Leve de store, guddommelige Virtuoser!“ — skreg man.

„Saa i det?“ — sagde Magnus — „der trak de af Sted med Anton som en Konge!“

„Og med hende, som en Dronning!“ — sagde Ferdinand. „Hvor mon de bor?“ Vi maa straks hen til dem!“

„Det er for sildigt!“ — sagde Sundby — „det er jo Midnat!“

„Saa i Morgen tidlig da!“ — sagde Ferdinand ivrig.

„Nej!“ — raabte Magnus — „saa faar vi opsætte det til Onsdag! I Morgen skal vi jo paa Vesuv, og tidlig skal vi af Sted! det har I lovet mig.“

„Nu vel!“ svarede Sundby — „der maa nok være en Dag imellem, inden vi taler med ham efter den Sejers-Rus!“

Temmelig tidligt næste Morgen kørte Sundby med de unge Grever i en aaben Pheaton gennem Toledo-gaden, som allerede mildrede af skrigende Udsælgere, der mellem deres højst opstabile Dynger af Frugter, Æg, Macaroni og alle mulige Fødevarer, overdøvede hverandre med Raab og skingrende Trompeter. Magnus holdt for sine Øren og brummede over „de for-dømte Skraalhalse og den urimelige By, hvor Folk skreg som gale, baade Dag og Nat, saavel over Hønseæg og Melnudler, som over Virtuoser-Tremulaner.“

„Du er nok bange for dine fine Nerver, Dogge!“ — sagde Ferdinand og lo — „havde vi Signora Fiorobella med, fandt du dig nok i det saa godt som vi andre, om hun ogsaa fik i Sinde at synge en Trille med i denne Morgenkoncert.“

„Ja! det var morsomt, havde vi hende og Anton med!“ — udbrød Magnus glad — „men de sove sagtens endnu ovenpaa al den Herlighed!“

Paa Gaden kom de forbi flere smaa Marionetteatre, og den skrigende Pulcinelle hilste de „blonde, fremmede Signorer“ med sin kvækkende Latter. Ved et nyt Fjælebod-Teater med et uhyre Udhaengsskilt, der var overmalet med lutter Abekatte, saa de den vel bekendte Abekattevogn holde; men den gule skelende Fører saa de intet til. En ganske anden Person stod, som Udraaber, og bebudede med overdrevne Berømmelser Abernes Talenter og vidunderlige Kunster.

„En Spontani i lavere Stil!“ — sagde Sundby ved sig selv.

„Kendte du Marekattekaret?“ — spurgte Magnus. — „Banditten er ikke mere Abehovmester. — Jeg vil dog haade, at han ikke har faaet Kverken skaaret over af min Piskesnært!“

„Det vil jeg med!“ — svarede Sundby. — „Men lad os dog nu have Øjnene med os! Min Collega i Hovmesterfaget, om du saa vil, har maaske faaet en anden Bestilling, men vil vist nødig staa i Gæld til sin højvelbaarne Mester.“

„Sig kun ikke Mestermand!“ — afbrød Magnus ham. — „Træffer jeg ham, den Slyngel, vil jeg sige ham, det var just ikke min Mening at hænge ham selv. Forresten har jeg en dygtig Stok her, og Ferdinand er jo fremdeles vor aarvaagne Livvagts-Lieutenant.“

Ferdinand nikkede og saa sig spejdnede tilbage. Han havde købt sig en ny, smuk Sabel og faaet et endnu mere krigeragtigt Snit paa sin Rejsefrakke. Han strøg sig ret vel tilfreds over sit voksende Mundskæg. „Min første Dyrendal gjorde dog god Tjeneste, da vi stormede din trettenhundredaarige Konges Borg!“ — sagde han lystig.

Magnus lo godmodig, og de smaa venlige Drillerier fortsattes. Man var nu snart ude af den vrilende Stad og glædede sig ved den herlige Udsigt over Bugten, som glimtede i Morgenglansen, og hvor de nu saa Røgstøtten fra Vesuv paa den modsatte Kyst. De standse i Portici, for der at ombytte deres Vognbefordring med Æsler. Hver Æslerytter fik, som sædvanlig, sin Fører, som gik ved Siden af sit Æsel eller bag efter og drev det frem med sin Pigstav. Magnus lo og tumlede sit Æsel, medens hans Fødder, næsten berørte Jorden. Førererne havde ondt ved at følge ham. Sundby og Ferdinand, der ogsaa tog sig underligt ud paa de smaa Dyr, havde stor Besvær med at faa deres egen-sindige Æsler frem. Ingen af dem havde lagt synderlig Mærke til deres Fører. Det var alle Tre lange, sort-smudsede Karle med et raat og vildt Udseende og næsten klædte i Pjalter. Et Slags Kappe havde dog enhver af dem, hvori han drapperede sig ret malerisk, medens han bandede paa sit Æsel og ofte gav det et Stød med Spydstocken. Den, der fulgte med Magnus, bar

en bredskygget Hat, som næsten aldeles skjulte hans Ansigt. Da Ferdinand nu saa denne Karl paa Ryggen, stødte han Sundby paa Armen og hviskede: „Synes du ikke, den Æseldriver ligner Abekatteføreren paa sin Gang? Han har jo ogsaa saadan en lurvet, graa Kappe; men hans Ansigt har jeg ikke set.“

„Lad dig ikke mærke med noget!“ — svarede Sundby. — „Lad os se, vi naar dem, og ikke slipper ham af Syne!“

Ved den saakaldte Eremithytte, ved Foden af Vesuvus stejlere Bjergmasse, ophørte Æsleridret. Her sad Magnus allerede hos Eremitten og drak „Lacryma Christi“, da Sundby og Ferdinand indhentede ham. Baade hans Æsel og dets Fører var forsvundne.

Medens de endnu dvalde hos Eremitten og udrustede sig med tyksaaledede Bjergsko til Fodvandringen over den størknede Lava, kom der et nyt Tog med Æsler fra Portici, for ligeledes at bestige Bjerget. I det muntre Selskab af Herrer og Damer, der talte Engelsk og Fransk, saa de her Signor Spontani stige af sit Æsel, og kort efter saa de Anton komme ridende ved Siden af en Dame. Det var den smukke Fiorobella.

„Anton! — Anton Knudsen!“ — raabte Brødrene i Munden paa hinanden og havde nær revet ham omkuld, idet de begge paa en Gang, under en hjertelig Omfavelse, trak ham ned af Æslet. Sundby var ogsaa kommen til, og Anton for fra Favn til Favn imellem dem, under de hjerteligste Udbrud af Overraskelse og Glæde.

„Min Ridder glemmer nok rent sin Dame!“ — sagde Fiorobella og sprang let fra sin Sadel, medens baade Ferdinand og Anton ilede til, for at hjælpe hende. Magnus og Sundby forsømte nu heller ikke at hilse hende. Hun lo og spøjte yndigt med dem alle, og snart gik hun, som en hyldet Dronning, imellem dem. Hendes Broder omfavnede dem alle tre med italiensk Heftighed og forsikrede, at han og Signor Antonio næsten var død af Længsel efter dem. At de havde været paa St. Carlo forrige Aften og været Vidne til deres Landsmands Triumph, lod til at glæde ham særdeles. Saavel han som Søsteren modtog med beskedent Selvføringelse enhver Bifaldsyttring, men gav deres „geniale Ven“, Signor Antonio, hele Æren for den nye glimrende Konstsejre.

Efter at nu ogsaa de nytilkomne Bjergbestigere havde forfrisket sig hos Eremitten med Ildbjergets kostelige Druesaft, som man ikke har kunnet finde noget Navn for stort til, men kaldet „Christi Taarer“, begav hele det store Selskab sig paa den besværlige Fodvandring til Toppen af Vesuv. Paa de vaklende og ofte nedrullende Stykker af størknede Lava, der maatte tjene dem til et Slags Trappetrin, steg enhver, med sin Æseldriver til Fører, op ad det øde, kulsorte Bjerg, hvor der ikke mer voksede noget Græsstraa. Kun Aske og sammensmeltede Klumper af Sten og Metaller er den Jord, man betræder, og Stigningen bliver steds stejlere. Damerne lod sig trække af deres Fører, der gerne lo og snakkede ivrigt imellem hverandre. Den sædvanlige Opfordring til at gaa langsomt lød ofte fra deres Mund:

„Chi va piano — va sano.“

(c: „Den, som gaar sagte — gaar sundt!“)

En af dem glemte sjældent at tilføje — med en ubehagelig Stemme og en hæs Latter:

„Chi va forte — va in morte.“

(c: „Den, som gaar stærkt, — gaar i Døden!“)

„Det er h a m!“ — hviskede Ferdinand til Sundby. — „Jeg saa nu hans skæve Øjne — det er ganske rigtig Banditten!“

Sundby nikkede. „Nu har det ingen Nød!“ — sagde han — „men lad os passe paa, naar det bliver mørkt, og vi skal tilbage!“

Man standsede ved en Afsats paa Bjerget, for at udpuste og hvile sig. Uden Betænkelighed kastede Førerne sig først paa dette Hvilested og tog deres Flasker frem. De drak og lo med deres sortebrune Ansigter og syntes at more sig over de rejsendes Studsen ved den hede Lava under deres Fødder og deres betænkelige Miner, naar man kunde se den underjordiske Ild gløde gennem Sprækkerne.

„Ah! jeg dør af Angest!“ — udbrød Fiorobella og klyngede sig til Antons Arm. — „Det er dog den største Daarskab af Verden, saaledes frivilligt at lade sig trække til et virkeligt brændende Helvede!“

„Lad os synge!“ — sagde Spontani — „saa gaar Angesten over!“ — Han begyndte. Fiorobella og Anton sang med. Alle de rejsende, selv de raa Fører, lyttede opmærksomt, og de syngende belønnes med Jubel.

Man brød atter op og steg højere over den steds hedere Lavaskorpe, hist og her ogsaa gennem de af-skyeligste Svovldampe.

„Nej! det er ikke til at udholde!“ — raabte Fiorobella — „nu gaar jeg ikke et Skridt videre!“

„Vi er ogsaa ved Maalet!“ — sagde Spontani og pegede paa den glødende Lavastrøm, som de nu stod tæt ved. — „Noget nærmere kan vi nok komme til Krateret — men det er ikke for Damer!“

„Der vil jeg hen!“ — raabte Magnus.

„Saa følg kun mig, Signor Conte!“ — sagde Spontani. — „Jeg kender Lejligheden her oppe!“

Sundby og Ferdinand fulgte dem. De havde dog ikke lagt Mærke til, hvad Spontani havde bemærket, at Førererne med den graa Kappe var gaaet der op. Den skarp-sjædede Italiener havde straks kendt sin uhyggelige Landsmand, der syntes at undvige ham, men ofte skelede under den side Hat saavel til Anton, som til Grev Magnus. At hans Hovedforretning just nu, som Æseldriver og Fører paa Vesuv, fornemmelig gjaldt en kun halv udført Kommission, Anton Knudsen vedkommende, havde Spontani formodet. Han søgte nu den vel kendte Skikkelse tabte Spor oppe ved Krateret, men vilde ikke forurolige nogen.

Anton var bleven hos Fiorobella. Han havde op-søgt et Sted til hende, hvor Vinden bar fra, og hvor hun kunde betragte Lavastrømmen, uden at lide af dens

Hede. Her stod de nogen Tid tæt sammen og saa ned i den glødende Ildflod. Anton følte selv en anden Ildstrøm i sit Inderste! men han tav. Det var, som hvad der rørte sig i ham kun kunde faa Luft, naar han, som Bjerget, han stod paa, kunde lade sin fortærende Lidenskabelig udbrøde vulkanisk.

I nogen Frastand fra det enlige Par stod nogle af Førerne ved Ildstrømmen. De kastede glødbende Lava op af den med deres Pigstave og stak Kobbermynter deri til en lille Handel med de rejsende. De lo vildt og raat. „Saadan Macaroni faar man i H!“ sagde en af dem.

„Det længes han nok efter, vor nye Fra Diavolo!“ — sagde en anden. — „Se, der gaar han og ligt!“ — udbrød Fiorobella og blegnede. — „Vil vi da snuser om Krateret, som man vilde ned til sin Papa — den lede S og smage hans Macaroni!“

De lo alle ad dette Indfald.

„Det er dog en besynderlig Lyst, de raa Mennesker altid finder i det Rædselfulde!“ — bemærkede Fiorobella med et ængsteligt Blik til Førerne. — „Os fine Folk gaar det for Resten ikke stort bedre!“ — tilføjede hun — „hvad vilde vi ellers vove os her op for?“

„Naturens Rædsler opløfter os!“ — svarede Anton — „naar vi følger vor aandelige Overmagt over de blinde Naturmagter!“

„Altsaa et Slags Hovmod! Nu ja! hos Mændene maaske! — hos os er det kun en barnagtig Lyst til at lege med Ild — og det er jo meget uskyldigt!“

„Lege med Ild?“ — gentog Anton med et dæmpet Suk. — „Den Leg, kære Fiorobella! kan dog nok sprænge Mennesker i Luften!“

De hørte nu dybe Brag under deres Fødder, som af Torden. Et lille Udbrud fra Krateret kastede Stene højt op i Luften, og man kunde høre dem falde ned.

„Men, min Gud og alle hellige! det er jo gruendelig sætte Livet til her? — For Himlens Skyld, lad os komme bort! — hvor blev min Broder af?“

„Der kommer han tilbage!“ — sagde Anton. — „Kæreste Fiorobella! vær kun ikke angst! her er jo slet ingen Fare!“

„Ak! de tappe Herrer! de har det godt!“ — sagde hun med et skjelmisk Smil, idet hun tillod ham at støtte hende med sin Arm — „de har aldrig større Fornøjelse, end naar vi dør af Angest i deres Helte-arme!“

De andre kom nu tilbage. Ferdinand saa hende bæve og sprang til for at støtte hende.

„Ak, ja!“ — sagde hun og greb hans Arm — „her kan nok behøves to ædle Ridders Bistand.“

„Det behøves ikke, Grev Ferdinand!“ — sagde Anton og var bleven blussende rød: — „jeg skal nok føre Frøkenen sikkert!“

Ferdinand fornem et lille Tryk paa sin Arm. „Tak! tusinde Tak, Signor Grev!“ — sagde Fiorobella med et Blik, som gik ham lige til Hjertet — „nu kan jeg nok nøjes med een Skytse!“

Man opsøgte et taaleligt Sted paa det kulsorte Bjerg, hvor man kunde spise til Middag. Man var henvist til den sodede, rygende Naturskorsten — til den største og helligste af alle Brandtomter; men Udsigten var mageløs.

„Her er prægtigt, efter Omstændighederne!“ — sagde Fiorobella — „her er vi rigtig nok kommen op i Vulkans fæle Smedeværksted; men vi ser jo lige ned i Hesperidernes Have!“

De medbragte Kurve blev her udpakkede. Selskabet lejrede sig paa deres Kapper i Grupper. De andre rejsende sluttede sig til dem. Medens Syracuseeren blinkede i Glassene, blev alle nu oprømte. Under Sang og livlig Skæmt saa man Solen rulle ned imod den glødende Havbugt og Maanen løftede sit blege Ansigt mod Flammebjerget. Man lod det blive saa mørkt, som muligt, inden man tændte de næsten overflødig Fakler, og man sang nu et højtideligt „Sanctissima“ til Afsked for Bjergets magtige Aand.

„Er han en Djævel, den vilde Bjergaand, maa han nu vel blive from og lade os komme levende herfra!“ — sagde Fiorobella til Anton, da de havde endt denne sidste opløftende Sang og beredte sig til Nedvandringen gennem den høje Aske. Damerne gik lidt til Side bag et Fjeldstykke, for at ordne deres Klædedragt til denne Nedstigen, hvorved man vilde synke i Aske til højt over Knæet.

Anton var synlig forstemt. Fiorobella havde ved sit Lune og sine Blik tændt Flammer i mange Hjerter. De fremmede Franskmand og Englænder, der havde sluttet sig til dem, havde næsten forglemt deres egne vakre Damer over hende. Grev Ferdinand havde bestandig været hende nær og grebet enhver Lejlighed til at vise hende Opmærksomhed. Selv Magnus og Sundby var ikke bleven ubørøet af det Trylleri, hvormed hun hendrog alle Mænd til sig.

Anton havde vendt sit Blik mod Lavastrømmen og det flammende Krater, som man nu først i Mørkningen saa i hele dets dæmoniske Majestet. Han havde atter nærmet sig den stille, glødende Lavaflod og stirrede tankefuld ned i dens langsomt rullende Ildbølger. Han troede sig ikke her bemærket af nogen; men gennem Svovldampen, nærmere ved Krateret, stirrede der i det Øjeblik et Par skelende Øjne paa ham, og i Halvmørket nærmede der sig en Skikkelse i en graa Kappe fra den Side, Vinden kom fra, og som han vendte Ryggen til for Heden og Svovldampen.

Anton havde staaet temmelig længe saaledes og næsten glemte, hvor han var — da han nu pludselig hørte en Larm bag ved sig som af Fodtrin og klirrende Vaaben. Han vendte sig hastig og saa to Mennesker brydes paa Randen af Lavastrømmen med blinkende Dolke i Hænderne; men næsten i samme Øjeblik var den ene forsvunden. Den anden traadte frem imod ham — og Maanen skinnede paa hans gulblege Ansigt. — Det var Spontani.

*) Broder Djævel, Navnet paa en bekendt Røver, fra den første franske Revolutionstid, som havde været Munk.